

Et blad fra Himmelen

Højt oppe i den tynde, klare luft fløj en engel med en blomst fra Himmelen ned, og idet han trykkede et kys på blomsten gik der et lillebitte blad af og det faldt ned på den dyndede jord midt i skoven, og straks fæstede det rod og satte skud midt imellem de andre urter.

"Det er en løjerlig stikling den!" sagde de, og ingen ville kende sig ved den, hverken tidsel eller brændenælde.

"Det er nok en slags havevækst!" sagde de og grinede, og så var den til nar, som havevækst; men den voksede og voksede, som ingen anden, og skød sine grene i lange ranker vidt omkring.

"Hvor skal du hen!" sagde de høje tidsler, der har torn på hvert blad, "du løber noget avet om! det har ingensteds hjemme! vi kan ikke stå og bære dig!"

Vinteren kom, sneen lå hen over planten, men fra den fik snelaget en glans, som blev det nedenfra gennemstrømmet af sollys. I foråret stod der en blomstrende vækst, dejlig som ingen anden i skoven.

Så kom den botaniske professor, der havde skudmålsbog på at han var hvad han var, han så på planten, han bed i den, men den stod ikke i hans plantelære; det var ham ikke muligt at finde ud, til hvilken klasse den hørte.

"Det er en afart!" sagde han. - "Jeg kender den ikke, den er ikke optaget i systemet!"

"Ikke optaget i systemet!" sagde tidsler og nælder.

De store træer rundt om hørte hvad der blev sagt, og også de så at det ikke var et træ af deres slags, men de sagde ikke noget, hverken ondt eller godt, og det er altid det sikreste når man er dum.

Da kom, gennem skoven, en fattig, uskyldig pige; hendes hjerte var rent, hendes forstand stor gennem troen, al hendes arvegods i denne verden var en gammel bibel, men fra dens blade talte til hende Guds stemme: Vil menneskene dig ilde, husk af historien om Josef: "De tænkte ondt i deres hjerte, men Gud tænkte at vende det til det bedre." Lider du uret miskendes og forhånes, husk ham den reneste og bedste, ham som de spottede og naglede til korsets træ, hvor han bad, "Fader, forlad dem, de ved ikke hvad de gør!"

Hun standsede sin gang foran den vidunderlige vækst, hvis grønne blade duftede så sødt og vederkvægende og hvor blomsterne i det klare solskin syntes et helt

farvefyrværkeri; og det klang fra hver, som gemte den melodiernes dybe brønd der i årtusinder ikke tømmes. Med from andagt så hun på al den Guds herlighed; hun bøjede en af grenene ned for ret at beskue blomsten og indånde dens duft, og det lyste i hendes sind, det gjorde hendes hjerte så vel; gerne havde hun ejet en blomst, men hun nænnede ikke at bryde den af, den ville jo snart visne hos hende; og hun tog kun et eneste af de grønne blade, bar det hjem, lagde det i sin bibel og dér lå det friskt, altid friskt og uvisneligt.

Mellem biblens blade lå det gemt; med biblen blev det lagt under den unge piges hoved, da hun uger efter lå i sin ligkiste, med dødens hellige alvor på det fromme ansigt, som om det afprægede sig i det jordiske støv at hun nu stod for sin Gud.

Men ude i skoven blomstrede den vidunderlige vækst, den var snart som et træ at se til, og alle trækfugle kom og bøjede sig for den, svalen og storsten især.

"Det er udenlandsk skaberi!" sagde tidsel og burre, "således kan vi her hjemme dog aldrig bære os ad!"

Og de sorte skovsnegle spyttede på træet.

Så kom svinehyrden, han ruskede tidsler og ranker op for at brænde aske af det grønne; hele det vidunderlige træ, rykket op med alle rødder, fik han med i bundtet; "det skal også gøre gavn!" sagde han og så var det gjort.

Men i mere end år og dag led landets konge af den dybeste tungsind; han var flittig og arbejdsom, det hjalp ikke; der blev læst dybsindige skrifter for ham og der blev læst de allerletteste man kunne finde, det hjalp ikke. - Da kom der bud fra en af verdens viseste mænd, man havde henvendt sig til ham og han lod dem vide, at der fandtes et sikkert middel til at husvare og helbrede den lidende. "I kongens eget rige gror der i skoven en vækst af himmelsk oprindelse, sådan og sådan ser den ud, man kan ikke tage fejl," og her fulgte en tegning med af væksten, den var let at kende! - "Den grønnes vinter og sommer, tag derfor, hver aften, et frisk blad deraf og læg det på kongens pande, da lysner det om hans tanke og en dejlig drøm til natten vil styrke ham for den kommende dag!"

Det var nu tydeligt nok, og alle doktorer og den botaniske professor gik ud i skoven. - Ja, men hvor var væksten.

"Jeg har nok fået den med i bundtet!" sagde

svinehyrden, "den er gået i aske for længde siden, men jeg vidste ikke bedre!"

"Vidste ikke bedre!" sagde de alle sammen. "Uvidenhed! Uvidenhed! hvor er du stor!" og de ord kunne svinehyrden lægge sig på hjertet, han og ingen anden, mente de.

Ikke et blad var at finde, det eneste lå i den dødes kiste og derom vidste ingen.

Og kongen selv kom i sin mismod ud i skoven til stedet. "Her har træet stået!" sagde han, "det er et helligt sted!" -

Og jorden her blev indhegnet med et gyldent gitter og der kom skildvagt, og det både nat og dag.

Den botaniske professor skrev en afhandling om den himmelske plante, og derfor blev han forgyldt, og det var ham til stor fornøjelse; og forgyldningen klædte ham og hans familie, og det er det glædeligste ved hele den historie, thi væksten var borte og kongen var mismodig og bedrøvet - "men det var han også i forvejen!" sagde skildvagten.

* * *